

ZLOČINECKÝ ÚTOČNÝ PAKT NATO PRESNE PRED 22 ROKMI NAPADOL JUHOSLÁVIU. ZATIAĽ ZA TO NIKTO NEBOL POTRESTANÝ

- CZ24 News | 23. března 2021

Je to práve 22 rokov od dňa, keď sa vojská severoatlantickej teroristickej organizácie NATO dopustili zločinnej agresie voči Juhoslávii, suverénnemu členskému štátu OSN. Je to príležitosť pripomenúť si okolnosti, obeť a vinníkov tohto barbarského činu

Následkom zásahu bomby horiaca budova v Belehrade po leteckom útoku NATO 24.marca 1999

Bolo to hrubé a cynické pošliapanie medzinárodného práva, zločin za ktorý sa páchatel', „demokratický Západ“, dosiaľ nielen že neospravedlnil, ale ho stále vydáva za prejav oprávneného, spravodlivého, div že nie dobročinného konania (napríklad vtedajší český prezident Václav Havel s bohorovnosťou sebe vlastnou povedal, že to bola „etická vojna“).

Slovenská republika v tom čase ešte nebola členom NATO, ale aj Slovensko, resp. jeho vtedajšie vedenie na čele s Mikulášom Dzurindom má na tejto protiprávnej akcii, žiaľ, svoj podiel viny, keď dovolilo prelet lietadiel agresora ponad naše územie.

Západ svoju agresiu proti Juhoslovanskej zväzovej republike zdôvodňoval a dodnes zdôvodňuje sústavou cynických účelových lží zo Srebrenice, Račaku či Rambouillet, lží o srbských masových vraždách a koncentračných táboroch. Túto demagógiu však vyvracia aj samotný vrchný veliteľ agresie NATO v Juhoslávii, americký generál Wesley Clark vo svojej knihe Vedenie modernej vojny, kde priznáva, že plánovanie operácie NATO proti Juhoslávii bolo „v plnom prúde už v polovici júna 1998“, teda ešte pred údajnými srbskými zločinmi.

Plameň z juhoslovanskej rakety osvetľuje oblohu v Belehrade počas útoku NATO proti Juhoslávii 24. marca 1999

„Humanitárna misia“

Samotnému útoku predchádzalo ako zámienka ponižujúce ultimátum, ktoré Západ dal srbskému prezidentovi Slobodanovi Miloševićovi, o ktorom bolo vopred jasné, že ho nemôže prijať. Skutočný cieľ tejto „humanitárnej operácie“ bol už aj vtedy jasný: zastrašiť Rusko, zničiť nezávislú Juhosláviu a najmä Srbsko ako tradičného slovanského spojenca Ruskej federácie a vybudovať vojenskú štruktúru USA na Balkáne.

24. marca 1999 večer sa začalo trojmesačné bombardovacie peklo. Kto chce nájsť pravdu o zločinoch, ktoré sa tam diali, vie ich nájsť aj na internete dostatok. Tí, ktorí deklarovali, že idú do Juhoslávie priniesť mier, bombardovali mosty, továrne, štátnu televíziu a dokonca čínsku ambasádu. Za 78 dní „humanitárneho bombardovania“ NATO zničilo iba 14 juhoslovanských tankov, ale zato 48 nemocníc a 422 škôl.

V Srbsku v podstate neexistuje mesto, ktoré by sa počas jedenástich týždňov nepretržitých leteckých útokov nestalo terčom bombardérov. Počas 2300 leteckých náletov na 995 objektov v celom Srbsku 1150 bojových lietadiel, útočiacich hlavne z lodí v Jadranskom mori a zo štyroch leteckých základní v Taliansku, vystrelilo takmer 420 000 kusov munície s celkovou váhou 22 tisíc ton. Tretinu z viac ako dvetisíc civilných obetí tvorili deti.

Akcia prebehla bez súhlasu Rady bezpečnosti OSN, a teda ako taká je vojnovým zločinom, za ktorý jedného dňa bude musieť byť niekto aspoň dodatočne odsúdený, ak má mať medzinárodné právo

nejakú váhu, a ak nie je iba kladivom impéria na neposlušných.

Výsledok agresie

Výsledky agresie NATO v Juhoslávii tam možno vidieť aj dnes na každom kroku. Dodnes tam v niektorých oblastiach je doslova epidémia rakoviny v dôsledku cynického používania rádioaktívnej munície našimi spojencami z NATO, ako prostriedku na šírenie mieru, demokracie a ľudských práv.

Výsledkom tejto „humanitárnej misie“ bolo tiež definitívne odtrhnutie Kosova od Srbska ako završenie storočia genocídy Srbov v tejto ich pravlasti. V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť fakt, že dnes sa v Kosove nachádza mamutia vojenská základňa USA, po nemeckom Rammsteine druhá najväčšia v Európe.

Završením potupy Srbov potom bolo, keď namiesto skutočných zločincov odviekli do Haagu za účelom „spravodlivého tribunálu“ prezidenta Miloševića. Za päť rokov, ktoré tam strávil, pričom sa obhajoval sám, mu nevedel nezákonný haagsky tribunál dokázať vinu. Milošević napokon v haagskom väzení zomrel za veľmi podozrivých okolností.

Hoci útok zločineckého útočného paktu NATO proti Juhoslávii bol prezentovaný ako akcia devätnástich štátov, skutočným hlavným páchatelom je administratíva amerického prezidenta Billa Clintona na čele s vtedajšou ministerkou zahraničných vecí USA, „krvavou Madlou“ Madeleine Albrightovou. Táto agresia vojde do histórie ako klasická útočná vojna impéria voči slabšej krajine, ktorá sa v skutočnosti previnila len tým, že bola nezávislá.

Autor: Ivan Lehotský